

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor:</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concursuri edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.</p>
--	---	--

Datorii creștine.

De: Prof. Constantin Rudneanu.

În lumea în care trăim, cerințele vremurilor sunt multiple. Se accentuează fel și fel de datorii ce le avem de îndeplinit și ne pare curios, că tocmai datoriile creștine sunt lăsate la oparte. Ele ar trebui să fie nu numai amintite la diferite ocaziuni, ci mai ales propovăduite.

Creștinismul cu puterea sa spirituală în momentul când a apărut în imperiul roman, a sguđuit atât de mult temeliele imperiului, încât una din multiplele cauze, — cauza spirituală a căderii acestui imperiu a fost Creștinismul. Și nu una dintre cele mai slabe, fiindcă ideile creștine conțineau acel element nou pe care lumea antică nu l-a cunoscut și nu l-a practicat: dragostea față de aproapele, „fratele” acest cuvânt atât de frumos și plin de tâlcul vremurilor bune, ne spune un înalt comandament de datorie creștină, de a-l ajuta și a-l mângăia pe cel nevoiaș, pe cel întristat, cel gol și înfometat.

Datoriile creștine sunt tot atât de importante ca și cele față de Patrie. În limita împlinirii datoriilor ce le avem, suntem și rămânem creștini. Cu toate că sunt multe, ele au atâta frumseță, atâta inobilare, încât împlinirea lor aduce după sine acea seninătate și mulțumire sufletească, care îl ridică pe om în sferile senine ale divinității. Ce lucru de seamă ar putea atinge omul azi pe pământ, decât contemplarea operii divine, lăsată de Dumnezeu și datoria de a păstra ceea ce ni s'a dat cu atâta belșug.

Creștinismul are o ramificație adâncă în toate domeniile vieții umane — și'n orice post și din orice loc unde suntem puși, putem face

sub diferite forme fapte creștinești, putem avea sentimente caritative, — ele contribuie la înălțarea ființei noastre, justificând rostul și existența omului pe pământ.

Ocazii obvin zilnic și de fiecare dată ni se îmbie situații când ne putem îndeplini datoriile creștine. Simt tot ce se petrece în omenire în lumina Evangheliei creștine, toată lupta ce se dă azi, pentru atingerea valorilor morale. Lumea ideală a lui Iisus Hristos ne îndeamnă ca să privim lucrurile sub „specie aeternitatis”.

Datoriile creștine ne fac să fugim de ispite, să fim tot mai mari în fapte bune, să ne ridicăm deasupra lucrurilor mărunte, iar libertatea de acțiune ce o posedăm să fie năzuința continuă de a face binele, eliminând spiritul răului.

Pilda minunată o avem în viața și faptele săvârșite de Fiul lui Dumnezeu — Iisus Hristos, izbăvitorul lumii. Datoria împlinită de Iisus Hristos, a fost rânduirea planului divin al răscumpărării omenirii păcătoase. Și după exemplul vieții Lui, noi oamenii, ființe trecătoare, trebuie să ne rugăm Tatălui ceresc, ca să ne dea putere, pentru îndeplinirea datoriilor noastre creștinești.

Opera de purificare sufletească este grea, ea cere adeseori multe sacrificii, fiind drumul spinos, păcatele multe, iar firea omenească curioasă.

Să fim noi, fiii materiei oarbe? Nu!

Gândurile nobile, aspirațiunile ideale, datoriile lumii creștine ne transpun în lumea Supremului Creator. În acea lume tainică găsim mângăierea și viața de veci — garanția rostului și existenței noastre pe acest pământ. Restul e decepție, miraj, și un vast câmp al spinilor și al durerii.

Datoriile creștine fortifică omul și-l pregătesc pentru viața eternă!!!

Religiositatea stearpă.

Iuda care a comis oribila crimă a trădării Domnului nostru Iisus Hristos ca om este superior lui Caiafa arhiereul și cărturarilor precum și bătrânilor judecători. În ultimile clipe ale vieții lui se căiește spunând că a păcătuit vinzând sânge nevinovat. Ceilalți amintiți perzistă până la sfârșit să se folosească în răutatea minții și inimei lor de credința în Dumnezeu ca de cel mai perfect paravan.

În fiecare ceas și în fiecare zi Domnul nostru Iisus Hristos este vehement atacat de farisei și de cărturari pe tema că dăruim „credința strămoșilor“. Evangelistul Matei, ca un artist mare, care din puține lovituri de daltă reușește să deie o expresie nemuritoare marmorei amorfă îi developează pe vecie pe acești farisei și cărturari fățarnici și mincinoși în puține și simple cuvinte: „Iar arhierii și bătrânii și toată adunarea căutau *mărturie mincinoasă* asupra lui Iisus ca să-l omoare. **Și nu au aflat** deși mulți martori mincinoși venind de față, **nu au aflat**; iar mai pe urmă, venind doi martori mincinoși au zis. Acesta a zis: Pot să stric templul lui Dumnezeu și în trei zile să-l ridic“.

Acest pasagiu din evanghelie îi statornicește pe vecie pe farisei și pe cărturarii cari vecinic operau cu „credința strămoșilor“ ca exemplare hădoase ale minciunii și ale fățarniciei. În interiorul lor sigur că erau convinși că al nostru Iisus Hristos este un profet desăvârșit dar ținta blăstămată de a rămânea pentru totdeauna ademeniți de popor îi face să se preteze la cea mai urâtă crimă. E ceva infiorător și azi să te gândești cum de acești oameni nu și-au revenit în fire nici în fața crudelor chinuri în care se zbate cumplit Mântuitorul lumii. Au mai răsărit mai apoi atâția oameni pe acest pământ ca un Voltaire și până și călăi notorici cari de sigur vor fi găsit iertare la scaunul de supremă judecată pentru că cel puțin în ultimele momente s'au pocăit recunoscându-și păcatele. Cu cât mai superiori trebuie să apară în fața noastră chinuitorii fără milă ai copiilor, bătrânilor și femeilor creștine ca Nero, Domițian, Dioclețian, Traian, Marc Aureliu etc. decât acei creștini și încă în mod superlativ pentru care credința, cea mai scumpă comoară a oamenilor nu este decât un paravan după care operează chinuitorul lor suflet incapabil de un gând curat și de o simțire mai aleasă.

Iată răspunsul la o întrebare mare care ne frământă amarnic sufletele de atâteaori. Dece poate creștinismul pe alocurea să facă minuni și iarăși în alte părți este sterp, este numai pricină de gâlceavă între oameni. Dece în multe locuri creștinismul este o lumină puternică ridicată sus pe munte care luminează tuturora și în alte locuri credința creștină, curată ca cristalul și mai dulce decât mierea cauzează numai întunecimi și amărăciuni.

Răspunsul este foarte firesc. Unde credința pentru care a murit crâncen Fiul lui Dumnezeu este credința adevărată și nu paravan rodurile ei se arată așa de strălucite și așa de îmbelșugate. Ce splendid e vinul de Cotnari, dar dacă m'ar îmbia cineva să-l beau dintr'o sticlă nespălată nu mi l'ar trebui, mai bine ași bea cu palma apa din pârâul curat. Așa cred că judecă toată lumea.

Foiletez istoria noastră bisericească și mi se întristează greu inima. La zeci de mii de Români pentru credința lor curată în Dumnezeu li s'a dus la gură paharul cu oțet și fiere de marii paravaniști ai credinței lui Iisus Hristos.

În vremurile vechi când cu fariseii și cărturarii și mai încoale paravanismul religios era o afacere rentabilă dar azi în urma progresării fulgerătoare a civilizației și a culturii a devenit în mod fatal o chestie mai grea. Fariseul de azi spune și el postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuală din tot ce câștig și nu sunt ticălos ca ceilalți oameni dar nenorocitul nu-și dă seama că prefăcăturile lui inspiră desgust și oroare. Că ce vor păți la ceruri paravaniștii religioși cu zâmbete pe buze și cu ochii vicleni de vulpoi setos de paseri domnestice, treaba lor, dar pe pământ își iau răsplata încă acum etichetându-l cultura omenească între cei din urmă răufăcători.

„Mormintele vărute“ cum le spune milostivul Mântuitor al lumii au la activul lor fapte foarte grele. Indivizi și familii întregi au trebuit să sufere din greu și să-și ieie lumea în cap. Nădejdea în Dumnezeu nu este iertat să ni-o perdem. Doctorii de azi oricât ai fi de bolnav atâta te poartă printre mașini și analize până când trebuie să afle boala orice o fi.

Istoricii fac la fel, paravaniștii religioși fiind mari maieștrii întru a-se ascunde, azi nu se văd, dar mâine fiți siguri că vor fi așezați în panteonul binemeritat al fariseilor și cărturarilor.

Dr. Ștefan Cioroianu
protopop.

Intoarcerea la credință.

De: Pr. D. Blidariu.

Cunoscut ne este tuturor că omul numai atunci simte necesitatea ajutorului lui Dumnezeu când trece prin grele încercări și când este convins că în altă parte nu mai găsește nici un sprijin de scăpare. Căci într'adevăr, nici în ceasul al unsprezecilea nu e încă târziu, căci Dumnezeu „nu voiește moartea păcătosului ci îndreptarea lui”.

Ori cât ar căuta omul să-și bată capul cu deslegarea diferitelor probleme, ori cât ar căuta să nesocotească, sau chiar să nege existența dumnezeirii, a sufletului sau a vieții viitoare, nu va isbui niciodată să ajungă la vreun rezultat satisfăcător.

Atâta timp cât omul nu se apropie de Dumnezeu și cât nu-l cere în mod sincer ajutorul Său, toate-i stagnează, ba chiar îi regresează.

Românul din cele mai vechi timpuri a socotit credința ca duhul său firesc și în orice împrejurări și-a îndreptat gândul spre Dumnezeu. Datorită însă desmățului politic, duhul lui Dumnezeu nu mai adumbrea poporul românesc, mergeam spre un drum greșit, care ne ducea la o sigură nenorocire.

Dar, vremurile acum s'au schimbat. Fiecare a început să-și revizuiască conștiința și să se întrebe: *încotro?* O întrebare a trezit conștiința fiecăruia: ce am făcut, ce facem și ce vom face pentru întărirea spiritului creștinesc?

Prea repede am uitat pe *Acela*, Care, de veacuri ne chiamă. Prea repede I-am uitat suferințele și ranele cuielor din mâinile Sale.

Vremea a sosit ca să ne oprim și să ne facem examenul de conștiință cel mai sincer și să apucăm pe calea credinței adevărate în Dumnezeu și în Iisus Hristos, singura capabilă să ne ducă la limanul adevăratei fericiri.

Să ne recunoaștem greșelile trecutului și să ne îndreptăm, căci aceasta este o poruncă a vremii cei noi. Recunoscându-ne greșalele, ne făurim un drum nou, spre noi țeluri, spre noi idealuri.

Să ne făurim o viață nouă în credința adevărată, care din vremurile îndepărtate ne-a fost scut de apărare.

Să mergem pe calea credinței pe un drum nou, luminat, căci numai așa vom ajunge la liman.

Să alergăm la sânul Bisericii, care mereu ne chiamă prin glasul duios al clopotelor, căci numai Ea ne va descurca din nevoi și necazuri și ne va lumina calea spre a putea învinge toate obstacolele.

Numai biserica ne-a ocrotit și a priveghiat la soarta și propășirea poporului românesc. Ea neîncetat ne-a vărsat lumină, ne-a îndreptat pașii spre adevărata cale și ne-a scos din cele mai periculoase răsucrui.

Românii știau întotdeauna că ochiul lui Dumnezeu veghiaza și că ne îndrumă și că izbânda finală va veni totuși.

Dacă astăzi suntem unde suntem o datorăm numai credinței neclintite în Dumnezeu și Biserică.

Să ne întoarcem dar la această credință, să ne întoarcem la vechile noastre datini creștinești și morale, să ne întoarcem la Biserica strămoșilor, cari, toate ne-au dat România de azi.

Numai credința în Dumnezeu ne va oțeli iarăși sufletele.

Numai credința în Dumnezeu ne va putea strânge din nou într'un singur mănunchi bine încheiat, căci numai așa vom fi învingători în toate.

Trăim vremuri de mari prefaceri sociale și să le înțelegem rostul. Certurile și neînțelegerile launtrice să dispară. E vremea să ne unim cot la cot. E vremea se ne iubim creștinește. Să fim un gând, un trup și un suflet, căci numai așa vom putea deveni solidari în vremuri de grele încercări.

Avem un Rege Mare, care veghează și cu înțelepciune conduce destinele poporului românesc și cu toții să facem zid de apărare în jurul Lui și cu credință tare în Dumnezeu să pășim cu încredere în viitor și izbânda va fi a noastră.

Probleme de autopastorație spirituală

(Continuare)

2. Invidia și clevetirea.

Există dușmănie multă, însă, falsitate; există plaga nesincerității cu mii de fețe, a superficialității și a relațiilor încordate, care izbucnesc zi de zi în spectacole triviale și obscenități sufletești dintre cele mai crude.

Cine dintre noi nu știe câtă senzație produce, în cercurile pe care le frecventăm, nenorocirea confratelui nostru? Câtă discuție? Câte comentarii?

Nu e acesta un semn de răutate și cruzime, de cele mai multe ori, față de răul altuia?

Care dintre noi nu știe câtă satisfacție are în intern, pentru prăbușirea înspre care merge unul dintre ai noștri?

Ce sunt aceste sentimente decât obișnuințe ale invidioșilor față de acei nenorociți și slabi, căci față de cei tari și talentați suntem așa de

bine autocunoscute în manifestările noastre!
Suntem noi, atunci, adevărații slujitori în via Domnului?

Lucrul nostru va da oare roada înșutită și înmiiată, care dovedește sudoare multă apostolească, sau va fi lucru plin de stârpiciune și sărăcie, pentru noi și pentru cei pe cari îi păstoriim?

Nu suntem noi cumva lucrătorii nămiți ai viei, cărora li s'a încredințat îngrijirea ei, dar care din contră perfizi și invidioși au maltratat pe servitorii stăpânului și i-au ucis și fiul, spre a-i fura moștenirea? (Mat. 21, 33).

Nu suntem noi cumva fariseii invidioși, pe persoana și activitatea Domnului nostru Iisus Hristos și vrem ca și ei să o compromitem? (Luca 20, 20).

Sau ce suntem atunci, de ne învrăjbim și ne dușmănim ca fiarele, noi slujitorii altarelor și dărâămăm zidirea lui Dumnezeu? (I Cor. 8).

(Va urma)

Acer.

Din scrierile Părintelui Irineu.

De: Pr. Ioan Nicorescu.

(Continuare)

7. EUHARISTIA.

a) *Prezența Corpului și Sângelui Domnului întrânsa.* Despre aceasta a fost părintele Irineu atât de convins, ca să poată documenta nu numai că Hristos a luat adevărat corp omenesc, nu ca ceva eteric, ori corp la aparență, precum au susținut gnosticii, ci și aceea, ca corpul omenesc să se sfințească, spre neputrezire, spre a putea iarăși reînvia: „Deșerti sunt peste tot aceia, cari desconsideră întreaga dogmatică a lui Dumnezeu, care neagă mântuirea cărnii (corpului) și nenașterea aceleia o reprobă, adecă (gnosticii) declarând aceea ca necapace de neputrezire. Dacă acesta (corpul) însă nu se mântuește, atuncinici Domnul nu ne-a rescumpărat prin sângele Său și potirul Euharistiei nu e comunitatea sângelui Său și nici pâinea, care o frângem noi, comunitatea corpului Său¹⁾“.

Fiindcă noi suntem membrele Lui și ne hrănim cu lucrurile creațiunii ce ni le dăruiește, răsărind soarele și trimitând ploaie, precum Dânsul voește: astfel a luat Dânsul, adecă vinul

din creaturile lucrurilor Sale și l-a declarat ca propriul Său sânge, prin care amestecă pe al nostru sânge și pâinea care s'a preparat din lucrurile naturale și ni se dă ca propriul Său Corp, cu care ne hrănește corpurile noastre. Când se pogoară dară, atât peste amestecul din potir, cât și asupra pâinei pregătite, Cuvântul lui Dumnezeu și prin care Euharistia devine Corpul și Sângele lui Iisus Hristos din care substanța carnii (corpului) nostru se înmulțește și hrănește: cum mai pot zice (gnosticii), că carnea (corpul) nu se poate împărtăși cu darul lui Dumnezeu, care e viața vecinică, care se hrănește din Corpul și Sângele Domnului și formează membrul Său. Precum și fericitul Pavel scrie în cartea sa către Eteseni: „Că mădulări suntem ale trupului Lui, din carnea Lui și din oasele Lui“. (Efeseni, 5,30). Dânsul nu înțelege aceasta despre omul spiritual și nevăzut „că Duhul carne și oase nu are, precum Mă vedeți pe Mine având“, (Luca 24. 39) ci despre acea înzestrare, care se ține de adevăratul om, care e din carne, nervi și oase, din acel potir, care e Sângele Său și din pâinea, care e Corpul Său se hrănește și înmulțește“. (V. c. 2 n. 2 și 3).

„Precum resare pâinea din pământ la porunca lui Dumnezeu, care nu e mai mult pâine comună, ci Euharistia, care constă din două lucruri, unul pământesc și altul ceresc²⁾, astfel sunt și corpurile noastre când se împărtășesc cu Euharistia, nu sunt mai mult espuse stricăciunii, având dânsule nădejdea învierii“. (L. c).

b) *Euharistia e o jertfă.* „Părerea noastră despre învierea cărnii — e în conglăsuire cu doctrina despre Euharistie și Euharistia iarăși întărește părerea noastră. Pentru că noi jertfim Dânsului din al Său, de vreme ce conglăsuire fiind spre a putea vesti ceace se ține de olaltă, ca unitate a cărnii și spiritului. (L. c.). „Învățăceilor Săi le-a recomandat ca să aducă pârga din făpturile Sale, nu că ar avea trebuință de dânsule, ci ca dânsii să nu rămână fără de roadă, ori nemulțumitori, luă (Hristos) din lucrurile create pâinea și grăi: „Acesta e Corpul meu“. Asemeni adeveri Dânsul din aceasta potirul, care vine dela lucrurile create de Dânsul; drept Sângele Său și a învățat nouă jertfă a noului Testament, pe care Biserica a primit-o dela Apostoli și a vestit în toată lumea lui Dumnezeu, celce întinde bucatele și ni le dă ca pârga (mila), darurile în T. N. prorocite de cătră Malahia, unul dintre cei 12 proteți zicând: „Nu vă voiesc

1) Si autem non salvetur haec (caro), videlicet nec Dominus sanguine suo redemit nos: neque calix eucharistiae communicatio sanguinis ejus est neque panis, quem frangimus, communicatio corporis ejus est. Sanguis enim non est, nisi a venis et carnibus, et a reliqua, quae est secundum hominem, substantia, quae vere factum est Verbum Dei. V. c. 2. n. 2. Irineu învață dară aici realitatea și substanțialitatea Corpului și Sângelui lui Hristos în Euharistie.

2) Ὁσγάρο ἀπο γῆς ἄριστος προσλαμ βανόμενος τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, οὐδέτι κοινὸς ἄριστος ἐστίν, ἀλλ'εὐχαριστία ἐκ ὄθο πρᾶγ μάτων συνεστηκῆντα, ἐπιλείου τε καὶ ὀδρανίου. IV. c. 18. n. 5. Cf. n. 4.

pe voi, grăiește Domnul, cel atotțiitorul și nu voi primi din mâinile voastre jertfe, că dela răsăritul soarelui până la apus, numele meu s'a mărit întru neamuri și în tot locul tămâie se aduce numelui Meu și jertfă curată: că mare este numele Meu întru neamuri zice Domnul atot Stăpânitorul". Prin aceasta Dânsul ne dovedește lămurit, că poporul de demult va înceta să aducă jertfă lui Dumnezeu, dar pentru aceea pretutindeni i se va aduce Lui jertfă și încă curată" (IV. c. 17 n. 5). „Pentru că nu s'au interzis, adevărate jertfele (*genus oblationum*) peste tot deoarece jertfe au fost atât acolo (în T. V.) cât și (în biserica creștină), jertfe la poporul (jidovesc), jertfă în Biserică; dar numai felul (*species*) jertfei s'a schimbat, pentru că nu se jertfește mai mult de de către servitori (robi), ci jertfa se aduce de către *liberi*". (IV. c. 18 n. 2).

(Urmează)

Depunerea jurământului membrilor gărzilor naționale în comuna Ferdinand.

Duminecă, în 19 Noemvrie a. c. într'un cadru sărbătoresc s'a desfășurat solemnitatea depunerii jurământului membrilor gărzilor naționale din întreaga „Valea-Bistrei”.

Populația acestei regiuni, moștenitoare a vrednicilor virtuți grănicerești, a răspuns din tot sufletul la chemarea țării.

Pe arena sportivă, în fața primarului Eugen Pucerea, primarul comunei Ferdinand și a D-lui Dr. A. Marchescu, comandantul gărzilor naționale din plasa Caransebeș, s'a oficiat un serviciu divin de către parohul Petru Toma și diaconul Andrei Jucos.

După terminarea serviciului divin s'a procedat la luarea jurământului, după care preotul administrator Petru Toma a vorbit următoarele:

D-le Comandant,

Iubiților membri ai Gărzii Naționale,

Intr'un singur an Țara noastră a trecut prin atâtea evenimente renăscătoare de suflet prin atâtea prefaceri, prin atâtea evoluții, câte numai în marile revoluții se pot cunoaște, cu deosebire însă că revoluțiile propriu zise costă sânge, nimicire și distrugere a tot ce numim noi progres și cultură, a tot ce multe generații înainte clădiseră, chiar cu prețul vieții lor, pe când aceste prefaceri la noi s'au făcut cu entuziasmul unanim al întregii populații de pe întinsul acestei țări.

Intr'un singur an România a făcut un salt înainte, comparabil doar cu saltul dela Mărășești și cu acela de peste hotărnicitoarea Tisă.

Pe deasupra deprinderilor a douăzeci de ani s'a săvârșit acest nou salt, începător de istorie nouă româ-

nească, începător de pace, de armonie, de glorie românească, apărută și susținută cu virtute strămoșească.

Pentru această înaintare am fost pregătiți și o așteptam cu toții. Așteptam să se pună odată capăt tuturor desbinărilor dintre frații de același sânge, să se pună odată capăt desmățului și urei ce se iscase între fiu și părinte, între frate și frate! Așteptam semnalul ca toți să ne unim și înfrățim iarăși, așteptam comandantul care să ne dea direcția și semnalul de izbândă.

Și el n'a întârziat să vină, atunci când înțelepciunea Sa a crezut că nu se mai poate zăbovi; El n'a întârziat să ne arate direcția și drumul cel nou, pe care noi avem să-l băătorim de acum înainte.

Astăzi voi ați venit aici ca să faceți juruința în fața lui Dumnezeu că pe acest comandant suprem îl veți iubi toată viața voastră și-l veți urma pretutindeni, chiar cu riscul vieții voastre! Jurați astăzi că veți oferi dragoste și jertfă Țării și Neamului românesc, jurați ascultare și supunere frontului, organizației, în care vă încadrați și pe care o urmați de aici înainte. Astăzi vă desbrăcați de haina cea veche a urei și vă îmbrăcați cu platoșa păcii, luați coif, dragostea față de neamul din care faceți parte, luați armă în mâna voastră iubirea față de frații voștri de același sânge.

Permiteți-mi ca în câteva cuvinte să vă arăt care este însemnătatea actului săvârșit astăzi, care este însemnătatea jurământului pe care voi astăzi l-ați depus.

Din cele mai vechi timpuri, jurământul a fost întrebuințat de toate popoarele civilizate pentru adevărarea dreptății, căci altfel n'ar fi cu putință cunoașterea adevărului frustrat prin minciună, acolo unde lipsesc mijloacele reale pentru asigurarea triumfului binelui comun și al adevărului.

La început la poporul Evreu, jurământul făcea parte chiar din actele religioase, căci Iahve, Dumnezeuul poporului ales, sub raportul tuturor epocilor, atât al patriarhilor, cât și a perioadelor de judecatori și regi, este cărmuitorul politic și religios al poporului evreu, într'u cât dă legi, povățuiește și întărește personal promisiunile făcute prin acte de jurământ, „Pe mine însumi jur, zice Domnul” sau profetul Isaia: „Domnul a jurat pe dreapta lui și pe brațul lui cel puternic” iar profetul Ieremia: „Iată jur pe numele meu cel mare zice Domnul”. Deci dacă jurămintele făceau parte din actele religioase, prin faptul că mărturisiau adevărul, jurământul este un act sfânt, o rugăciune, o asigurare, în care Dumnezeu e invocat ca martor al adevărului jurat, deci ca o persoană pătrunzătoare de inimi, singura putere de a răzbuna adevărul, în cazul când promisiunea sau juruința e călcată sau adevărul ascuns prin minciună.

Jurământul este un act de cult intern, deoarece el cuprinde adresarea noastră directă către Dumnezeu, ca El să fie martor la promisiunea ce noi o facem. Dar jurământul mai este în același timp și un act de cult extern, în virtutea faptului solemnității în care se săvârșește cât și a obiectelor sfinte în fața cărora se face.

Despre sfințenia jurământului, ne vorbește istoria tuturor veacurilor, prin obiceiurile și pedepsele grozave, aplicate la diferite popoare, celor ce jurau pe strâmb sau nu-și țineau promisiunea făcută prin jurământ. La egipteni exista un adevărat cult prin jurămintele, iar cel ce era prins că a jurat strâmb era pedepsit cu moartea. Ceeace dă însă jurământului o notă morală, un caracter transcendental, mai înalt, în concepția despre viață și moarte, stă însăși faptul găsirii la diferite mumi din antichitate a unor pergamente numite „Cartea morților” și cari nu sunt altceva, decât niște adevărate certificate

de moralitate, o recomandare a mortului către zeii lor, înșirându-se într'ansa toate faptele îndurării trupești și sufletești, săvârșite în viață de cel mort. Iată ce cuprinde unul dintre acești pergamenți. „Te cunosc Doamne al adevărului și al dreptății. Ți-am adus adevărul, am distrus prin Tine minciuna“.

Romanii încă pedepsiau pe cei ce jurau strâmb, aruncându-i cu capul în jos de pe vârful prăpastiilor. Alte popoare le tăiau nasul; mâna sau numai degetele mâinii, cari de obicei se ridicau la depunerea jurământului.

Jurământul strâmb din punct de vedere al sfințeniei lui, a fost totdeauna primit cu scârbă și aspru pedepsit, după cuvintele lui Dumnezeu care zice: „Să vie blestem în casa aceluia care a jurat strâmb pe numele meu“.

Jurământul vostru de astăzi este un jurământ de promisiune, căci voi ați promis astăzi solemn în fața lui Dumnezeu și în fața semnului pe care Iisus Hristos a ispășit păcatele noastre, că veți împlini cu credință, cu dragoste desăvârșită, sarcină nouă ce ați luat-o. Numai fiind voi membrii activi în garda frontului „Renașterii Naționale“, numai fiind voi gata oricând pentru a îndura orice, pentru a suferi ocările, neplăcerile, jignirile și orice fel de neajunsuri în calea mântuirii neamului și devotamentului vostru față de Țară și față de poporul din care faceți parte, veți îndeplini într'adevăr acest jurământ! Să nu descurajați nicodată, orice greutate s'ar abate asupra voastră, ci dimpotrivă să vă mângâiați că puteți suferi pentru dreptate și adevăr și puteți zice către Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care a fost și El de față la jurământul vostru: „Iată viu la Tine Doamne cu această durere și necaz, cu această amarăciune și descurajare, le ănesc cu acelea pe cari Tu le-ai îndurat când Te-ai rugat în grădina Ghetsimani, mă încredințez Ție, în cea mai deplină nădejde că Tu îmi vei primi această jertfă ca pocăință pentru păcatele mele; căci numai astfel vom putea primi în sufletele noastre pe cel ce stă astăzi la răspântia drumurilor, spre a aduce pe pământ pacea și bunăvoință între oameni. Numai astfel dușmanii de peste hotare ascultându-ne bătaia inimilor noastre, cum numai cu prilejul marilor schimbări e ascultată bătaia inimii unui popor, se vor convinge și de astă dată că stăm aici la răspântiile păcii, neclintiți și nedesbinați, apărând și păzind frontierele Țării noastre cu jertfa vieții noastre!“

Numai astfel cel ce ne-a arătat direcția și semnalul izbânzii, Suveranul și voevodul nostru, atunci când își va roti de jur împrejurii ochi săi ageri de vultur, va scruta liniștit și mulțumit zările că strădanțiile sale nu s'au irosit în van și zădărnice! Lăsați-vă conduși în viața voastră de învățăturile pe cari le primiți dela comandantul voștrii, alipiți-vă cu toată dragostea de supremul vostru comandant, teriți-vă de orice greșală, iar celor ce rătăcesc pe căi streine, spuneți-le veniți și voi cu noi, căci numai pe drumul nostru e pace și lumină și calea noastră tot mai mult se însenină.

Nu trebuie să șovăiți în viață, ci să luptați cu acele vieți cari ne scapă de sub puterea strivitoare a vremurilor, cari intruchipează în alcătuirea lor tainică, vremuri noi, adevărul, virtutea, și datorită să ne fie principiile călăuzitoare în viața noastră cea nouă, atunci soarele dreptății ne va lumina inimile și tot cei dușmănos și potrivnic în mijlocul nostru se va împreteni, iar trâmbița comandantului nostru suprem, va suna atunci pe întreg pământul acestei Țări, întronarea păcii, binelui, ordinii și disciplinei, pe care sufletele noastre toate le caută, de atâta amar de vreme!

Suveranul și-a pus toată încrederea în frontul pe care voi împreună cu noi toți, buni români, îl formăm! S'ar putea oare ca să nu ne dovedim vrednici de această maiestoașă încredere?!

Precum veți observa și veți ține în viața voastră, jurământul pe care voi astăzi la-ți făcut așa să vă ajute Dumnezeu.

*

Dl. director al Uzinelor, Eugen Pucerea, vrednicul primar al comunei Ferdinand, într'o însuflețită cuvântare a exprimat omagii respectuoase de recunoștință pentru opera de redresare morală și materială a Țării, inițiată de M. S. Regele Carol II. și îndrumă membrii Gărzii să păstreze cu sfințenie jurământul ce au depus.

*

Seria cuvântărilor a fost încheiată prin orațiunea Dlui comandant Dr. A. Marchescu, care se adresează cu următoarele cuvinte:

Camarazi, în aceste clipe de românească sărbătoare a sufletului vostru, ca și al meu, copleșit de bucurie și entuziasm, se înalță spre idealul suprem ce ne căluzeste: *strălucirea Tronului și înălțarea Patriei.*

Ne-am întrunit aci în centrul acestei frumoase regiuni de vlagă românească, pentru că următorii tradiției noastre monarhice și patriotice, să rostim, în fața lui Dumnezeu și a oamenilor, cuvânt de închinare și supunere nețărnută marelui nostru Rege Carol al II-lea.

De bună voie, mânăți de glasul conștiinței voastre de români, ați jurat credință, ascultare și urmare, în toate împrejurările unui steag, unei religii noi, care intruchipează deviza: *Regele și Națiunea, Munca și Credința* și consimțământul vostru reflectat și liber exprimat aci, este o cheazășie de spornicia muncii care vă așteaptă.

Cu ziua de azi, ați intrat pentru totdeauna în rândurile adeptilor noii religii, a religiei întregului neam românesc și am convingerea că pe aceste meleaguri, ale grănicerilor disciplinați, profund monarhici și naționaliști intransigenți nu se va găsi nici un român, a cărui suflet să reziste chemării ei.

Timp de două decenii am fost părtași la pătămiri, învrăjbiri și lupte între frați. Dar nu aducem învinuiri nimănui. Toți ne avem partea noastră de vină, mai mare sau mai mică.

Acuma însă când acest trecut este definitiv înmormântat, când pe ruinele lui, din inițiativa înțeleaptă a aceluia care stă de veghe neconținut la destinele neamului și îndrumarea lui spre mai bine, la inițiativa Majestății Sale Regelui, se ridică un edificiu nou, mai tare ca stâncă de granit, conștiința ne comandă imperios unirea și solidarizarea tuturor în jurul Tronului și al Patriei, la munca constructivă și desinteresată pentru binele comun, iar de ar fi nevoie, la luptă până la ultima picătura de sânge

Să pornim deci, pe noul drum cu credința nestrămutată în Dumnezeu și în Regele nostru și cu toată căldura sufletului nostru să strigăm:

Trăiască Majestatea Sa Regele Carol al II-lea!

Trăiască Măria Sa Marele Voivod Mihai de Alba Iulia!

Trăiască Frontul Renașterii Naționale și Garda Națională!

Ș T I R I

Schimbare de guvern. Prezentând Joi în 23 Noemvrie a. c. dl C. Argetoianu, fost prim-ministru, demisia guvernului prezidat de d-sa, M. S. Regele a acceptat-o, încredințând cu formarea noului guvern pe dl Gh. Tătărescu, fostul nostru ambasador la Paris.

Faptă de laudă. Preotul nostru din Silha, păr. Victor Popovici, la moartea bunului său părinte, distins preot și consilier eparhial Isaia Popovici, s'a gândit să eternizeze și altfel memoria vrednicului său părinte, slujitor al sfântului altar. A cumpărat pe seama bisericii obiecte bisericesti în valoare de peste 20.000 Lei, apoi lămânări de circa 10.000 Lei și a contribuit cu 6000 Lei la cumpărarea clopotelor. *Pensia pe ultimile luni* a răposatului său tată și banii chivernisiți de bravul înaintaș au fost în parte restituiți bisericii cu ajutorul și puterea căreia îi câștigase.

Iată o faptă de laudă, o pildă vrednică de urmat!

Organizarea F. N. S.-ului în Ardeal și Banat. Miercuri în 22 Noemvrie a. c. s'a desfășurat în Cluj depunerea solemnă a jurământului de către comandantii Frontului Național Studențesc. Din partea Academiei noastre teologice a luat parte rectorul *Dr. Zeno Muntean*, numit fiind *comandant al Cohortei F. N. S.* pentru studenții teologi din Caransebeș. Solemnitățile s'au s'au desfășurat în sala colegiului universitar din Cluj în prezența prof. univ. Dr. Al. Borza comandantul de Divizie al F. N. S.

Constituirea comitetului provizoriu al „Frontului Național Studențesc” dela Academia teologică ort. rom. din Caransebeș. În 16 Noemvrie 1939, la Academia noastră s'a constituit comitetul de conducere al vechii societăți de lectură „Ioan Popasu” sub președenția *Păr. Prof. Dr. Petru Rezuș*.

Au fost aleși în acest comitet următorii studenți

Președinte : <i>Panciovan Teodor</i>	an IV
Secretar gen. : <i>Trifon Andrei</i>	" "
“ de ședință : <i>Stanescu I. Vasile</i>	" II
Casier : <i>Iclozan V. Victor</i>	" "
Controlor : <i>Vlădoianu Constantin</i>	" "
Bibliotecar I : <i>Gruian Aurel</i>	" III
“ II : <i>Stoca I. Ilie</i>	" II
Arhivar I : <i>Stanca Simion</i>	" "
“ II : <i>Pană Ioan</i>	" I
“ III : <i>Florescu Vasile</i>	" "
Econom : <i>Lugojan Cornel</i>	" "
Dirijorul corului : <i>Iorga Iosif</i>	" IV
Ajutori de dirijor : <i>Stanca Simion</i>	" II
<i>Smed Gheorghe</i>	" "

Comisia literară :

Președinte : <i>Panciovan Teodor</i>	an IV
Membrii : <i>Gerga Iosif</i>	" II
<i>Geția Gheorghe</i>	" III
<i>Gruian Aurel</i>	" II
<i>Milovan A. Gheorghe</i>	" "
<i>Mușean B. Ioan</i>	" "
<i>Călțun Ileana</i>	" I
<i>Câmpian Elvira</i>	" "
<i>Dragomir Traian</i>	" II
<i>Șdăcu Gh. Horia</i>	" II.

Notă oficială

Nr. 6614 Sc. 1939.

Sfântul Sinod în ședința sa dela 20 Octomvrie a. c. luând în dezbatere activitatea și respectiv modul de activitate al preoțimei în Straja Țării, a adus următoarea hotărâre:

„Preoții din toate eparhiile cari activează și au diferite însărcinări la „Straja Țării” sunt și rămân sub Jurisdicția și controlul canonic al PP. SS. Chiriarhi respectivi, cari le vor da toate îndrumările necesare prin Secțiile Culturale, asupra felului cum trebuie să lucreze în acest nou câmp de activitate pastorală”.

Ceeace se comunica spre știrea On. preoțimi.

Caransebeș în 22 Noemvrie 1939.

Episcopul :
† VASILE

Consilier referent:
Nicolae Cornean.

Concurs

Nr. 421. 1939.

În baza ordinului Venerabilului Consiliu Eparhial Nr. 3167 B. ex. 1939 din 20 Maiu 1939 se publică concurs, cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru postul de preot la parohia I-a de clasa I-a din comuna **Jebel**, protopresbiteratul Buziașului.

I. Beneficii :

1. Sesiunea parohială în estensiune de 33 jugh.
2. Veniturile stolare uzitate.
3. Bir parohial nu este.
4. Casă parohială nu este.

II. Indatoriri :

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorințele preotești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sărbătoare și a catehiza la școala primară fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa I-a precum și binecuvântarea Prea Sfinției Sale Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile, adresate consiliului parohial ort. rom. din comuna Jebel prin Prea Onoratul Oficiu Protopopesc al Buziașului.

Reflectanții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoștințare a Prea Onoratului Domn Protopresbiter tractual în vreo Duminecă sau sărbătoare în sf. biserică.

spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Jebel, din ședința consiliului parohial, ținută la 1 Octombrie 1938.

Președinte, L. S. Secretar,
Liviu Surlașiu Ioan Craia
paroh ort. rom. paroh ort. rom.

În conțelegere cu Oficiul protopopesc

Buziaș la 4 Octomvrie 1939.

Ioan Gețea
protopresbiter.

Nr. 5754 B. ex. 1939,

Acest concurs se publică cu aceea că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza deciziei consistorial ddo 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3028 B ridicat și la valoare de concluz sinodal, cu concluzul Nr. protoc. 22 ex 1914, precum și avându-se în vedere decisiunea Consistorului mitropolitan Nr. 258/1928 din 13 Noemvrie 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 10 Octomvrie 1939.

1--3

Episcopul:
† VASILE

În baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 3169 B. ex. 1939, din 20 Mai a. c. se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru postul de preot la parohia vacantă din Mocerîș, de clasa II-a din comuna Mocerîș, protopresbiteriatul Mehadia, devenită vacantă pe urma pensionării preotului Petru Suciu.

I. Beneficii:

1. Sesiunea parohială în extindere de 32 jughere.
2. Birul parohial uzitat.
3. Venitele stolare uzitate.
4. Casa parohială cu grădina și supraedificiile economice necesare.

II. Indatoririi:

Preotul ales este obligat a-și împlini toată datorințele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminecă și sărbătoare și a catehiza la școală primară fără nici o altă renumerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Ceice doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea cvalificațiunea cerută pentru parohii de clasa II-a precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului diecezan, să-și înainteze cererile adresate consiliului parohial ort. rom. din Mocerîș prin Prea On. Oficiu Protopopesc al tractului Mehadia.

Reflectanții se vor prezenta pe lângă prealabilă în-cunoștințarea a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vre-o Duminecă sau sărbătoare în sfânta biserică,

Redactor responsabil: NICOLAE CORNEAN, consilier eparhial.

spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Mocerîș, din ședința consiliului parohial ținută la 20 Iulie 1939.

Președinte: L. S. Secretar:
Pr. Nicolae Bihoiu Vichentie Negru
adm. parohial

În conțelegere cu Oficiul protopopesc.
Orșova la 16 Septemvrie 1939.

I. Câmpianu
protopop.

1--3

A APĂRUT

DE VÂNZARE
LA

LIBRĂRIA Diecezană
DIN CARANSEBEȘ

Colinde

și

Cântări Bisericești

de VICTOR POPOVICI
paroh ort. rom.

A APĂRUT

N O U

Calendarul
Românului

pe anul bisect 1940
dela Hristos

se află spre vânzare la:

Librăria Diecezană
din Caransebeș cu
prețul de LEI: 18

Tiparul și editura Tipografiei Diecezane, Caransebeș.